

århundreder – har nydt godt af at have haft et uberettiget monopol. Nu gør Konkurrencerådet og senest EU opmærksom på, at det monopol skal fjernes, og så taler man om, at der skal udbetales en erstatning. En erstatning for hvad? Fordi man uberettiget har haft et monopol? Det er den ene side af problemstillingen.

Den anden side er, at hvis dette ScandLines A/S var et privat firma, kunne jeg godt forstå argumentationen om, at der skal være tale om en erstatning. Men det er jo ikke et privat firma. Det er en et hundrede procent offentlig virksomhed, og jeg har aldrig hørt tale om, at én offentlig virksomhed udbetaler erstatning til en anden. Det er noget andet, hvis man eksproprierer privat ejendom, men her er det ikke privat ejendom. Det er et offentligt selskab, der mister en ret, det aldrig burde have haft.

Og derfor vil jeg gerne spørge hr. Svend Heiselberg: Hvordan kan partiet Venstre gå ind for at støtte et lovforslag med en konstaterende paragraf, der ikke engang er nogen grund til at besvære domstole eller voldgiftsret eller andre med? Det står i loven, at der skal ydes en erstatning, og det eneste, man skal slås om, er, hvor meget man skal blokke statskassen for.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg må sige, at jeg har den helt modsatte holdning af, hvad hr. Kim Behnke har givet udtryk for. Det er jo sådan, at vi vedtog en lov i 1992 – jeg ved ikke, om Fremskridtspartiet var med, men SF var – hvor vi gik ind for, at ScandLines skulle slås sammen og skulle fortsætte med at sejle dér. Derfor har næsten de samme partier også vedtaget, at det skulle være et selvstændigt rederi, som skulle betale 1,2 mia. kr. til staten. Det ligger i den aftale.

Men nu tager man gulvtæppet væk under DSB Rederi. Nogle politikere har sagt, at vi ikke skal blande os i de ting, men det første, man gør, er, at man blander sig. Man river gulvtæppet væk, og det vil altså sige, at DSB Rederi nu ikke kan leve op til de ting, det er blevet pålagt ifølge forligspartierne. I den forbindelse er det især De Konservative, jeg tænker på, for det er jo dem, der er de værste i denne sag. De løber fra samtlige forlig, de har været med til at indgå, også finanslovforliget, for her skal de jo have 1,2 mia. kr. ind. Så tager jeg dog snarere hatten af for Venstre, der har den holdning, at man skal leve op til de aftaler, man har indgået. Det synes jeg er i orden, for selvfølgelig skal rederiet da have en erstatning.

Men det er jo ikke sådan, som hr. Kim Behnke siger, at DSB har været alene om at sejle dér gennem flere hundrede år. Der har været en masse rederier, og der er oven i købet konkurrence i dag. Sundbusserne, som er norske, sejler der jo, så der er konkurrence på overfarten, og derfor lægger vi fra SF's side selvfølgelig op til, at den lov, der trådte i kraft i 1992, betyder, at ScandLines skal have erstatning. De skal have erstatning for det tab, de får, fordi staten nu eksproprierer til private. Selvfølgelig skal de have erstatning for det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Denne bemærkning er til hr. Kim Behnke: Der er ikke noget at sige til, at han ikke har læst hele denne bog, som Trafikudvalget og ordførerne fik dagen efter, at regeringen havde truffet sin beslutning. Som bilag 1 er optrykt et responsum fra Justitsministeriet dateret den 13. februar i år, og her konkluderes det nederst på side 7, at ScandLines A/S må således – og understreget – som retssubjekt anses for beskyttet af grundlovens § 73 om ekspropriation.

Hermed er i hvert fald Justitsministeriet nået frem til det resultat, at uanset hvem ejerne er, er ScandLines A/S retssubjektet – en selvstændig juridisk person, som kan anlægge enhver sag, som enhver privatmand eller ethvert privat selskab i øvrigt ville kunne anlægge. Og derfor er hr. Kim Behnkes formodning om, at der i dette tilfælde ikke kan blive tale om erstatning, direkte skrupforkert!

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er nødt til at sige til hr. Melchior, at uanset hvad der kommer fra Justitsministeriets side af den slags betragtninger, gør de ingen indtryk på mig.

Mens jeg har siddet i dette Folketing, fik vi i Folketingets Boligudvalg en nat tre forskellige stykker papir fra Justitsministeriet. Det første papir konkluderede, at det pågældende lovforslag kunne vedtages uden nogen som helst bekymringer. Kun 2 timer efter kom der et nyt stykke papir, hvor der stod, at der dog var det problem, at hvis man allerede havde givet nogle tilsagn, var man nødt til at efterleve dem. Og på det tredje papir, som kom klokken 4 om natten, stod der, at hvis man vedtog lovforslaget, var det grundlovsstridigt, og så var der tale om ekspropriation. Et Justitsministerium, som er i